

Sygn. akt VIII C 1209/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia Wydział VIII Cywilny

w składzie :

Przewodniczący : SSR Anna Martyniec

Protokolant: Małgorzata Pluskota

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2013 r. we Wrocławiu na rozprawie sprawy

z powództwa **Gminy W.**

przeciwko **P. M.**

o zapłatę

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 8 maja 2012 r. do Sądu Rejonowego w Lublinie strona powodowa Gmina W. domagała się zasądzenia od pozwanej P. M. kwoty 122,40 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 14 czerwca 2011 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu podała, iż pozwana w dniu 30 maja 2011 r. korzystała z tramwaju linii nr (...) we W. bez ważnego biletu. Na skutek przeprowadzonej kontroli, strona powodowa wystawiła pozwanej wezwanie do zapłaty, w którym zobowiązała ją do uiszczenia w terminie 14 dni kwoty dochodzonej niniejszym pozwem, na którą składają się kwota 120 zł tytułem opłaty dodatkowej i kwota 2,40 zł tytułem opłaty za przejazd. Wysokość przedmiotowych opłat wynikała z uchwały Rady Miejskiej W. numer XXI/681/08 z dnia 15 maja 2008 r. Termin do zapłaty wyznaczony przez stronę powodową upłynął bezskutecznie, w związku z czym ponownie skierowała ona do pozwanej wezwanie do zapłaty. Wezwanie to również okazało się bezskuteczne.

W dniu 15 maja 2012 r. został wydany nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym (k. 6).

Wniesionym w dniu 6 czerwca 2012 r. sprzeciwem pozwana zaskarżyła nakaz zapłaty w całości domagając się jednocześnie oddalenia powództwa.

W uzasadnieniu przyznała, iż otrzymała wezwanie do zapłaty wystawione przez stronę powodową, zaprzeczyła jednak, ażeby we wskazanej dacie poruszała się tramwajem linii 7 bez ważnego biletu. Podała, iż zgubiła dowód osobisty, o czym poinformowała w dniu 28 lutego 2011 r. Urząd Miejski W.. Zatem jej dokumentem posłużyła się osoba nieupoważniona. Zaprzeczyła również, jakoby to jej podpis widniał na wezwaniu do zapłaty.

Postanowieniem z dnia 29 czerwca 2012 r. Sąd Rejonowy w Lublinie stwierdził utratę mocy nakazu zapłaty oraz przekazał sprawę do rozpoznania tut. Sądowi, jako sądowi właściwości ogólnej pozwanej (k. 13).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 lutego 2011 r. pozwana P. M. zgłosiła w Urzędzie Miasta we W. fakt utraty dowodu osobistego (...) wydanego przez Prezydenta Miasta W.. Dokonała również zastrzeżenia tego dokumentu w Banku (...) S.A., w którym posiadała konto osobiste.

Pozwana nie odnalazła dowodu osobistego. Posługiwała się paszportem, a następnie uzyskała nowy dowód osobisty.

Pozwana jest córką W. i I., zamieszkuje we W. przy ul. (...), urodziła się w dniu 8 marca 1992 r.

Dowód: - zaświadczenie o utracie dowodu osobistego z dnia 28.02.2011 r., k. 47;

- zaświadczenie o zameldowaniu z dnia 28.02.2011 r., k. 47 o.;

- zastrzeżenie dokumentu tożsamości z dnia 28.02.2011 r., k. 48;

- przesłuchanie pozwanej P. M., k. 49 o.

W dniu 30 maja 2011 r. w tramwaju linii 7 (nr pojazdu (...)), przy ulicy (...) we W., o godz. 20:25 miała miejsce kontrola biletowa dokonana przez pracowników (...) Sp. z o.o. we W. działającej w imieniu strony powodowej - Gminy W..

Osoba kontrolowana nie posiadała biletu uprawniającego ją do przejazdu tramwajem, w związku z czym wystawione zostało wezwanie nr (...) do zapłaty kwoty 2,40 zł z tytułu opłaty za przejazd oraz do zapłaty opłaty dodatkowej w wysokości 120,00 zł. Jako pasażera wpisano: P. M., córka A., urodzona (...), zamieszkała we W. przy ul. (...). Wezwanie zostało podpisane nazwiskiem: M..

Dowód: - wezwanie do zapłaty nr (...) z dnia 30.05.2011 r., k. 52.

Dane pasażerki zostały potwierdzone przez siedzącą obok współpasażerkę - K. K. na prośbę kontrolera. K. K. nie знаła dziewczyny siedzącej obok niej osobiście, nie znała też jej danych. Skojarzyła podane przez pasażerkę nazwisko (...) z dziewczyną o imieniu P., którą kiedyś widziała ze swoją koleżanką M. R. w okolicach ul. (...) we W., a której nazwisko sprawdziła w portalu F.. Nie skojarzyła pasażerki z twarzy, lecz usłyszanego nazwiska.

Dowód: - zeznania świadka K. K., k. 59.

Pismem z dnia 22 lipca 2011 r. (...) Sp. z o.o. we W. działającej w imieniu strony powodowej, wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 122,40 zł w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania.

Dowód: - przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 22.07.2011 r. wraz z dowodem doręczenia, k. 27-28.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było nieuzasadnione i jako takie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Istota sporu sprowadza się do ustalenia, czy na pozwanej P. M. spoczywał obowiązek zapłaty na rzecz strony powodowej - Gminy W. kwoty dochodzonej pozwem, albowiem zarzuciła ona, iż nie zawierała w dniu 30 maja 2011 r. umowy przewozu ze stroną powodową i nie była uczestnikiem przeprowadzonej w tym dniu w tramwaju linii numer (...) kontroli biletowej, a także, iż to nie jej podpis widniał na załączonym do pozwu wezwaniu do zapłaty.

W niniejszej sprawie zastosowanie mają przepisy ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (Dz.U. z 2000, nr 50, poz. 601 j.t.). Zgodnie z treścią przepisu art. 16 cyt. ustawy umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia - przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym; w bilecie na przejazd określa się wysokość należności za przejazd oraz dane potrzebne do ustalenia zakresu uprawnień podróznego.

Mając na uwadze całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd doszedł do przekonania, iż roszczenie strony powodowej nie zasługiwało na uwzględnienie. Zgodnie bowiem z treścią przepisu art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne. Strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 k.p.c.).

W ocenie Sądu strona powodowa wykazała jedynie fakt przeprowadzenia kontroli biletów w dniu 30 maja 2011 r. w tramwaju linii nr (...) oraz okoliczność, iż skontrolowana osoba nie posiadała ważnego biletu na przejazd. Nie przedstawiła jednakże żadnych dowodów w oparciu, o które fakt korzystania ze środka komunikacji bez ważnego biletu można by powiązać z osobą pozwaną. Taki procesowy obowiązek, w myśl przepisu art. 6 k.c., ciążył na niej z chwilą podniesienia przez pozwaną zarzutu, iż to nie ona zawarła w ww. dniu umowę przewozu.

Strona powodowa wprawdzie wniosła o przesłuchanie w charakterze świadka K. K., jednakże świadek nie była w stanie w pozwanej rozpoznać kontrolowanego w dniu 30 maja 2011 r. pasażera. Zeznała bowiem, iż nie zna pozwanej obecnej na sali rozpraw i nie była w stanie potwierdzić, czy to pozwana była kontrolowaną przez pracowników strony powodowej pasażerką. Przyznała, iż na prośbę kontrolera zgodziła się potwierdzić dane osoby siedzącej obok, której nie znała osobiście. Podała, iż nie kojarzyła siedzącej obok niej w tramwaju dziewczyny z twarzy, dopiero jak usłyszała nazwisko skojarzyła, że osobę o imieniu P. widziała raz w pobliżu ulicy (...). W portalu F. ustaliła, że osoba ta nosiła nazwisko (...).

Nie bez znaczenia pozostawał również fakt, że pozwana utraciła wcześniej swój dowód osobisty. Istniało zatem prawdopodobieństwo posłużenia się jej danymi osobowymi przez inną osobę.

Z zeznań świadka K. K. nie sposób było zatem jednoznacznie wywnioskować, iż to w istocie pozwana podróżowała w dniu 30 maja 2011 r. tramwajem linii 7 bez ważnego biletu. Niejasne zeznania świadka, który dodatkowo nie znał ani pozwanej, ani kontrolowanej pasażerki osobiście w połączeniu z faktem wcześniejszej utraty dowodu osobistego przez pozwaną, nie mogły stanowić wystarczającego dowodu na potwierdzenie faktu zawarcia umowy przewozu przez pozwaną. Również wezwanie do zapłaty sporządzone w trakcie kontroli, wystawione na dane osobowe pozwanej (część z tych danych była błędna – numer mieszkania i imię ojca) było niewystarczające do uznania odpowiedzialności pozwanej co do zasady. Strona powodowa nie przedstawiła zaś innych dowodów na poparcie własnych twierdzeń, w szczególności zaś nie wniosła o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania w charakterze świadka osoby dokonującej kontroli, która mogłaby ewentualnie w pozwanej rozpoznać kontrolowanego w dniu 30 maja 2011 r. pasażera.

Mając zatem powyższe na uwadze, Sąd doszedł do przekonania, iż materiał dowodowy przedstawiony przez stronę powodową był niewystarczający do uznania, iż to pozwana zawarła umowę przewozu i nie wywiązała się należycie z jej postanowień. Tym samym brak było podstaw do zasądzenia od pozwanej na rzecz strony powodowej kwoty dochodzonej niniejszym pozwem.

W tym stanie rzeczy, powództwo jako nieudowodnione co do zasady, podlegało oddaleniu.